

Verbruikte toekomst

Eerste druk, juli 2012

© 2012 Warket

ISBN: 978-90-484-2516-7

NUR: 303

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

WARKET

VERBRUIKTE TOEKOMST

CURRICULUM VITAE

ik hoor, voel haar hart bewegen
en glijd de bevrijding tegemoet

vanaf nu ga ik een mens worden,
word ik door de wereld opgeslokt

uit het water
heb ik afscheid genomen
van wat ik me niet meer herinneren kan

Ik ben geboren op een bovenkamer in een doodlopende straat vlakbij het station. Naar verluidt was de huisdokter een kettingroker. Midden in de jaren zestig vond mijn vader dat het tijd werd dat ik een stiel zou leren. Houtgeur, slijpsteen, scherpe beitels, beenderlijm, spanvijzen en vooral die houten werkbank bekoorden mij. Het was in mei 68.

Ik stapte stiekem mee in studentenbetogingen zonder te begrijpen waartegen ze precies revolteerden. Het was me om de spanning en de waterkanonnen te doen.

Na mijn opleiding had ik mijn gereedschap gemaakt. Twee schaven, beitels, een houten hamer en een gereedschapskist. De laatste schooldag kwam ik met onderscheiding meer ziek dan dronken naar huis. Het was op een zwoele zomeravond. Ze zaten in onze straat allemaal buiten toen ik uit de Vinkenstraat strompelde. Ik hoor mijn moeder nog zeggen: 't Is niks, hij heeft zijn diploma behaald, hopelijk zonder herexamens.' Aline krijste lachend dat ik er brede schouders van gekregen had. Dat had ze al gezegd toen ik mijn plechtige communie deed.

Ik begon te schrijven.

Op dertig april 2006 keek ik naar de uitbundigheid van mijn hond, zag ik hoe ze zich wentelde in de aarde. Vanonder mijn paraplu schreef ik wat ik zag in gedachten. Daarna schreef ik het op een blad papier, de regendruppels ontwijkend. Als zilverparels lagen ze verspreid op dit blad waar de inkt verwaterde als mijn pen ze raakte.

Ze fietsen sneller dan ik. Ze lopen sneller de trappen op en af en nog van alles wat ze doen. Zelfs de tijd doet het sneller dan voordien. Zo sta ik 's avonds als een nietsnut nog koppig te fluisteren tegen mezelf: 'Het gaat zo vluchtig snel.' Waarom groeit (alles) naar boven en niet naar onder, waarom wordt (alles) groter en verkleint het niet. Zou het iets te maken hebben met de wil om zwaartekracht te overwinnen? Wat voelt een zwaluw die naar Afrika vliegt?

Vooraleer ik binnen ga kijk ik naar de sterrenhemel. In al die tijd is daarboven niets veranderd. Het is een geruststelling, een houvast.

Ik herinner me dat ik met mijn broer achter onze ouders liep wanneer we 's avonds na een familiefeest terug naar huis gingen. We keken naar de sterren in een gitzwarte hemel en probeerden ze allemaal te tellen. Af en toe bleef mijn vader staan en wees hij naar de Grote en de Kleine Beer. Dan liep hij weer verder langs het voetpad naast de kasseiweg met moeder, zij aan zij.

Bij elke lantaarnpaal zagen we hoe onze schaduw in het oranje lichtschijnsel bewoog, terugkeerde en opnieuw verdween. Mijn broer en ik keken er zwijgzaam naar. We vroegen ons af vanwaar die schaduw kwam.

Nu ik opnieuw in die sterrenhemel kijk denk ik aan de wandelingen in het bos, hoe onze kinderen schaterlachend wild langs elkaar liepen. Ik kan die kinderhand nog zo in mijn handpalm voelen.

Aan de 'Zeven sterren' bleven we staan. Daar liggen drie gebroken stenen die in elkaar passen en een ronde schijf vormen van drie meter op één. Men zegt dat een boer die brokstukken tijdens het ploegen van zijn veld gevonden heeft. Ze hebben ze met de ossenkar naar deze plaats gebracht. Het zouden restanten van een meteoriet zijn maar het kan evengoed een altaar zijn. Ik zie opnieuw hoe zij die stenen beklommen, kraaiend een kreet slaakten van: 'Ik sta op de top.' Ik heb hen verteld: 'Dat is een stukje van een ster.'

We gingen verder, bleven staan, gingen verder, bleven staan in een zonnestraal. Er lagen kastanjes op de weg. Gek dat niemand die wou.

Oktober 2004

'Jij zit kaasraclette te eten in deze ochtend,' zingt ze terwijl ze langs de wenteltrap fladdert.

'Ja, dat smaakt.'

'Er is geen toiletpapier meer.'

Ik stop haar een paar servetjes toe die dienen voor een beleefd diner. Groen zijn die. Dan gaat ze terug naar boven.

Ik ga weg.

Ik draag een lederen jas. Een oude jas met littekens. De rechtermouw is op drie plaatsen hersteld en aan de onderkant heeft de schoenma-

ker een nieuwe lap genaaid over een opgelopen scheur tijdens een nachtelijke tocht. De bladeren vallen als sneeuw uit de bomen. Veel is verdord. Later kom ik besluiteloos terug in een niet te beschrijven leegte. Achtergrondgeluiden verdwijnen.

Ver weg wordt nog een straatspel gespeeld voor het slapen gaan, en blaffende honden, ze horen erbij.

Zelf heb ik in de duisternis een kaars aangestoken. Ze geeft voldoende schrijfflicht zolang de wind niet komt aanzetten.

Schrijven in dansend licht met schaduwen op papier. Niets is zo toevallig en wanordelijk. De mot maakt zich klaar voor een nachtelijk avontuur. Kamikaze op zoek naar licht, zomaar omdat het onweerstaanbaar is. Daarna komt de droom als een bloot lijf.

Nu schuiven onverwacht zwarte turbulente wolken over daken, loeit de wind. De sterren aan de hemel bewegen snel in flitsende explosies. Na de storm fiets ik naar de straat waar ik opgegroeid ben. Er is licht beneden in het ouderhuis. Ik zie mijn moeder in kamerjas rondwahlen. Verder dan de voortuin kom ik niet. Ik ben om een of andere reden bang om met haar geconfronteerd te worden, ook al weet ik dat ze ongerust is omdat ik al twee dagen weggebleven ben.

Dan word ik wakker. De droomnevel trekt langzaam weg.

Fietser met korte rok 2004

De nachten worden lang. Binnenkort zal de zonsopgang onderweg verdwijnen. Seizoenen kennen geen stilstand.

Aan de campus fietsen studenten nonchalant tegendraads. Ze giechelen en kwetteren zonder handen aan het stuur. Dan gebeurt waarvan ik dacht dat het me nooit zou overkomen: een frontale klap in schemerlicht. Ik bots tegen een fietser met korte rok en kniekousen aan. De kou bijt tussen haar benen. Ik ruik nog zo dat ochtendparfum dichtbij. Schreeuwend, wenend ligt ze langsij. Ik voel me schuldig ook al is het niet mijn schuld. Als een gek graai ik haar schriften van de weg en probeer haar te vertellen dat het een stom toeval is, dat dit nu eenmaal kan gebeuren.

Aan het water verlies ik mijn menselijkheid wanneer ik naar de een-

den kijk. Verder aan de kant zit een kater. Zijn snorharen zijn bedauwd. Wanneer ik dichterbij kom sluipt hij weg. Ik vergeet haast de reden waarom ik hier ben. Verder, evenwijdig met het pad is een treinspoor en een brug. Een brug waaronder ik als het regent mijn handen droog en een sigaret draai. Dan sta ik te staren naar die grijze lucht, de brug, de spoorweg, de rivier, naar rimpels van regen op het water met uitdijende cirkels die botsen tegen de kant.

Ik heb altijd plezier gehad om met iets onvoltooid bezig te zijn, maar nu blijft er niet zoveel tijd meer over. Meer en meer denk ik aan onze sterfelijkheid. Vreemd genoeg bedroeft mij dat niet. Wat mij nieuwsgierig maakt is of er iets onthullend zal zijn. Of zal het zijn zoals voor onze geboorte:...niets.

Aan het kanaal doet een reiger een mislukte poging om op te stijgen uit het water. In een walm van brouwsel loopt mijn weg verder langs de Dijle waar men in middeleeuwse tijden Margriet ingegooid heeft nadat ze verkracht en gesmoord werd. Het lijkt dreef stroomopwaarts. Ik ga rusten aan het meer, kijken hoe de zilverschijn op het water met het daglicht verdwijnt.

In het centrum van de stad heien machines palen in de grond. De bouwwerf is als een voetbalveld verlicht terwijl bouwvakkers met rubberen laarzen zwaarbeladen door het slijk ploeteren. Later naar de avond toe, bij mijn terugkeer naar huis, neem ik twaalf bakstenen mee. Boeren blijven maar doorrazen met hun machines over modderwegen en met die felle wind van vrijdagnacht liggen afgewaaide takken verspreidt. Wintermaan, ijskoude lucht. Mijn adem verdampt.

hoe zou het zijn om in het heelal te zijn
met een waanzinnige snelheid die je niet eens voelt
geen zwaartekracht meer
naar het blauw van de aarde kijken
en die duik door de dampkring dan
hoe zou het zijn?
terugkeer naar die blauwe kluit in de ruimte
kom hier en zie niks blauw
tenzij
ja gij
ik plak bladgoud om je heen
eer u aan zeven goden nu
kom hier
niks is blauw
laten we door de dampkring duiken
hoe zou dat zijn?